

The Path of the Mystic #7
Midden tussen deze twee dromen in

Vraag 1

Geliefde Osho,

Ik ben altijd zo gefascineerd geweest door de toestand van de Bardo zoals die wordt beschreven in de oude Tibetaanse geschriften. Kunt u daar iets over zeggen?

De Bardo is een eenvoudige methode maar van grote betekenis. Alleen mensen die in hun levens een beetje gemediteerd hebben kunnen er hun voordeel mee doen, en Tibet was één van die landen waar bijna iedereen een deel van zijn tijd wijdde aan meditatie - gewoon alleen zijn, stil, zonder iets te doen, alleen maar getuige zijn. Als zo iemand in zijn leven geen verlichting bereikt, en de dood ertussen komt, dan wordt de Bardo gebruikt.

Zo iemand heeft bereikt dat de deur al een beetje open staat. Hij is nog niet binnen, maar hij heeft het tenminste geprobeerd; hij heeft al op de deur geklopt. Hij heeft een bepaalde gevoeligheid, en op het moment van overlijden is hij er absoluut bereid om in een toestand van meditatie over te gaan. Er is nu niets meer om bang voor te zijn. De dood heeft zich al aangediend; hij kan alles riskeren. En de Bardo is een hele rustige methode van hypnose... precies zoals ik hem gebruik. Terwijl je naar mij luistert word je rustig, stil.

De Bardo houdt suggesties in aan de stervende persoon: "Wees nu stil. Verlaat dit leven op een bewuste manier. Ontspan je greep erop in plaats van dat de dood het van je wegneemt; laat je niet door de dood overmeesteren en vecht niet. Laat gewoon al je gehechtheid vallen. Deze wereld is voor jou afgelopen en dit leven is voor je afgelopen. Het heeft geen zin om eraan vast te houden; door eraan vast te houden ben je met de dood aan het vechten. Je kunt niet winnen, en je zult een hele belangrijke kans missen.

"Laat vanuit jezelf gewoon alles gaan. Ontspan je, accepteer de dood zonder enig antagonisme als het hoogtepunt van het leven, als een natuurlijk verschijnsel. Het maakt nergens een eind aan. Blijf bewust en kijk wat er gebeurt - hoe je lichaam zich steeds verder van je verwijdert, hoe je denken in stukjes begint te vallen alsof een spiegel is gevallen en in stukken gebroken, hoe je emoties, je gevoelens, stemmingen... alles waaruit je leven bestaan heeft begint te verdwijnen."

Het is het einde van een droom. Dat is het kernpunt in de Bardo, dat je in een droom hebt geleefd die je het leven noemt, een zeventig jaar lange droom. Het loopt op z'n eind. Je kunt treuren over wat er fout ging en de kans missen... want over enkele seconden zul je een andere baarmoeder, een andere droom binnengaan. Tussen deze twee dromen heb je maar een paar seconden de tijd om alert en wakker te zijn, en als je deze alertheid kunt opbrengen dan heb je de dood overwonnen, en heb je het dromen overwonnen. Je zult bewust een andere baarmoeder binnengaan; je zult bewust dit lichaam verlaten en bewust een ander lichaam binnengaan.

Je zult in je volgende leven in staat zijn de dood te herinneren, de droom die je leefde, wat je alert zal maken om niet in dezelfde sleur te raken - weer achter dezelfde domme verlangens aan te jagen, gegrepen worden door dezelfde jaloezieën, vechten voor dezelfde onbetekenende vormen van aanzien. Het zal je alert houden dat je die dingen al eerder hebt gedaan. Alles eindigt met de dood en dit zal ook met de dood eindigen.

Dus herinnert de Bardo je eraan dat wat aan het verdwijnen is een droom was. Als de dood komt is heel gemakkelijk om je leven als een droom te zien. Wat is het anders? Het is net alsof je 's morgens wakker wordt. De hele nacht heb je zo intens geleefd, zo veel dromen - je hebt 's nachts misschien jaren geleefd - maar de Bardo herinnert je eraan dat het een droom was.

Een hoog ontwikkeld mens moet dit voor je doen - een lama, een meester - en hij dringt er bij je op aan dat het tijd wordt je er bewust van te worden dat het een droom was: jij gaat niet dood, alleen de droom is voorbij.

En terwijl je van de ene droom naar de andere wordt geschoven... die interval is dan enorm belangrijk omdat er in die overgang geen droom bestaat, daar is eenvoudigweg helderheid, absolute helderheid, bewustzijn. Dus het tweede punt om je te herinneren is: mis die overgang niet.

En het derde punt: mis het binnengaan in de baarmoeder niet. Dan heb je iets bereikt waarvoor mensen vaak vele levens nodig hebben.

Die persoon valt net in een diepe stilte en de dood komt eraan. Hij luistert naar deze woorden van iemand van wie hij heeft gehouden, die hij heeft vertrouwd, van iemand van wie hij zich niet kan voorstellen dat die hem misleidt - alleen dan is het van waarde. Het werkt niet met zomaar iemand. De Bardo is er, alle instructies zijn er, maar het is alleen maar mogelijk door middel van een persoon die jij hebt gerespecteerd, geëerd, vertrouwd, lief gehad.

Op dit kritieke moment zal een geringe twijfel over wat die persoon zegt alles vernietigen - dan is de Bardo voor niets geweest. Maar als je het moment niet mist en je volgt de instructies dan ben je een basis aan het leggen voor een nieuw leven dat een totaal ander leven zal zijn. Het zal je laatste leven zijn, omdat iedereen die bewust sterft, die de overgang gebruikt om een ervaring te hebben van absolute zuiverheid, bewust de baarmoeder binnengaat en bewust geboren wordt. Zijn verlichting wordt door de natuurwetten gegarandeerd: hij heeft het zaadje, het fundament.

De Bardo is dus een eenvoudig proces, maar het kan alleen diegenen helpen die een beetje gemediteerd hebben, die met een meester hebben geleefd, die af en toe de stilte hebben geproefd, dat wat is, en de schoonheid van in het hier-en-nu zijn. Zij kunnen dat.

De Bardo is de grootste bijdrage die Tibet aan de wereld heeft geleverd. Het is het enige dat Tibet heeft bijgedragen. Het is een arm land ver weg van de wereld - het dak van de wereld - ongenaakbaar. Zelfs vandaag de dag is het erg moeilijk om Tibet te bereiken.

Tibet heeft meditatie ontwikkeld vanuit boeddhistische invloeden en het werd tenslotte het enige land in de geschiedenis waar iedereen aan meditatie deed, en waar meditatie een normaal verschijnsel was. Iedere familie werd geacht één van zijn leden - iemand die er klaar voor was - aan een klooster af te staan, om zich helemaal aan meditatie te wijden. Dus uit iedere familie ging tenminste één lid van elke generatie.

Bijna heel Tibet werd een klooster. Zoals Rusland een concentratiekamp werd, zo werd Tibet een klooster. Er waren honderden kloosters in de bergen, in prachtige omgevingen. Van iedere familie was er iemand die echt interesse had in het onderzoeken van het leven. Het was de enige plek waar mensen werden aangemoedigd om die zoektocht te beginnen; het was deel gaan uitmaken van de levensstijl van het land.

En zij die niet in de kloosters leefden mediteerden ook zoveel mogelijk, en zo was tegen de tijd van overlijden de Bardo voor iedereen mogelijk. Er waren vele meesters beschikbaar, vele hoog ontwikkelde mensen die deze instructies konden doorgeven - en iedereen had zelf ook een meester. Dat was een totaal andere wereld.

In deze eeuw zijn veel mooie dingen verwoest maar Tibet is het ergste. Tibet is verwoest door een communistische invasie uit China. Kloosters zijn veranderd in scholen, in ziekenhuizen, en monniken werden gedwongen om op het land te werken. Zelfs het noemen van het woord "meditatie" werd een misdaad. En het raakte niemand: het land lag zo afgelegen, zo van de wereld afgesloten. Maar het is verwoest, en ik denk niet dat het mogelijk is om zijn schoonheid te herstellen, zijn grootsheid. Dat is onmogelijk want er zijn nu wegen die het verbinden met Pakistan, met China. Nu rijden er bussen, er zijn nu luchthavens en vliegtuigen komen en gaan. Het leger is er. Het is een militaire basis voor China geworden. Het heeft zijn gouden eeuw verloren.

Het zal gauw moeilijk zijn om iemand te vinden die in staat is om naar de Bardo instructies te luisteren en bijna onmogelijk om iemand te vinden die deze instructies kan geven. Ze staan wel in boeken; ze zijn nu in alle talen beschikbaar. Het zijn eenvoudige instructies maar ze kunnen worden verbeterd, en ik heb het idee om ze te verbeteren omdat ze erg ouderwets zijn en erg ruw. Ze kunnen worden verfijnd. Er kan veel aan worden toegevoegd, er kunnen meer dimensies aan worden gegeven. Maar de basis is dat de mensen meditatief moeten zijn. Mijn mensen zijn meditatief, en het zal deel uitmaken van de basis van ons werk om de Bardo weer tot leven te brengen in een meer verfijnde vorm zodat wij het voor onze mensen kunnen gebruiken.

Tibet is niet meer hetzelfde Tibet. Maar wij kunnen de situatie scheppen, de psychologie waarin de Bardo - of iets dat lijkt op de Bardo maar dan veel verder ontwikkeld - mensen kan helpen. Het is een prachtig proces. Net zoals Japan Zen heeft voortgebracht vanuit boeddhistische bronnen van meditatie, zo heeft Tibet de Bardo voortgebracht, vanuit dezelfde bronnen van boeddhistische meditatie. Dit zijn hun onsterfelijke bijdragen. Wanneer nucleaire wapens al lang vergeten zullen zijn, zullen deze ontdekkingen nog steeds dezelfde betekenis hebben.